

OTROCI MANJŠEGA BOGA

Sandra Požun: Žena i konj

Berem, berem in se čudim. Prebiram različna omrežja in sprejemam tone res nizkotnega primitivizma, ki so ga sposobni sproducirati drugače zavedni, prijazni in delovni Slovenci. Vem, da so volitve pred durmi (opomba: kolumna je napisana pred 3. 6. 2018) in da je ta čas iz vseh lukenj pobezal ven dežurne trole vseh barv, ampak vseeno se mi zdi, da gremo vsakič znova še en nivo nižje po stopnicah Dantejevega Pekla. Osebne žalitve so redno na sporedu, odsotnost logičnih razlag je sprejemljiva, prepotentnost zaželena ... Kje je zdaj tista postaja, da izstopim s tega norega planeta?

Povzemam najboljšo možno iskrico kolega Safeta naj bo že enkrat ta 3. junij, da spet zaživimo kot ljudje. Seveda gre za malo premetanko starega bosanskega rekla, naj že enkrat mine ta demokracija, da bomo spet živeli kot ljudje. V teh grenkih reklih je veliko resnice. Predvsem to, da ne glede na pavovsko šopirjenje in razkazovanje barvitega perja v tem času čez en mesec ne bo čisto nič drugače. Samo, da mine. Da me ne boste narobe razumeli, volitev ne bom bojkotiral! Šel bom tja, oddal svoj glas po svoji vesti, vendar brez resnega upanja, da se bo globalno kaj prebudilo v deželici delovnih Slovencev grozljivih stališč.

Pa dobro se vprašate, kaj pa želiš? Tale kolumna ima ravno toliko obsega, da vam lahko napišem. Ni tako težko. Poštenosti in enakopravnosti. Gremo po vrsti. Mnogi nasmejani liki, ki se te dni prodajajo pod všečnimi slogani želijo košček oblasti predvsem zato, ker je to dober posel. Ker s seboj prinaša celo verigo bolj odprtih vrat in obet mastnih pogodb, provizij in uslug za svoje prijatelje in sorodnike. Novinarji, ki so razkrivali afero Watergate, so imeli tudi svoj slogan in sicer, da je vedno potrebno slediti denarju. In to drži. Šušteči zvok bankovcev je tista himna, ki ljudem iskri oči in jim širi nasmeške. Sistemska korupcija ima v Sloveniji domovinsko pravico. Omrežja so prepletena tako tesno, da je povsem nepomembna strankarska barva. Za denar gre. Kot mi je malo zagrenjeno navrgel znanec, da je res noro, kako mi vsi vse vemo in nič ne naredimo. O vsem tem govorimo. Kako je tisti prijatelj dobil naročilo za novih 200 računalnikov, 400 pisarniških stolov, kovinoplastične županske insignije, ki visijo z vratov prvih občinarjev, če začnem na drobno. Nobenega smisla nima omenjati velikih zgodb, gradbenih zgodb, infrastrukturnih zablod, naročil zdravstvenega materiala in vsega drugega. V resnici vse to veste, o tem berete in se zgražate. Veste, da so na koncu teh pogodb podpisi znanih oseb. Žalostno je, da mi, navadni državljani, vse to poznamo in ne naredimo nič. Seveda, bentimo in se pridušamo. To delamo. Ničesar pa ne naredimo v resnici. To je naša usoda. Dokler bo Slovenija ujetnica bogatih sistemskih verižnikov nam ni pomoči. Ne glede na izid v začetku junija. In junaka, ki bi presekal vozle korupcije ni na obzorju. Ali pa kje v kotu skuša prepričati ljudi, vendar ga nihče ne posluša. Večina brezglavo drvi k stojnicam nasmejanih znancev in oddaja podpise in glasove.

Spet mi je v oči skočil zapis na omrežju. Pod milo željo neke znanke, da bi želela živeti v družbi enakopravnosti za mlade, stare, begunce, istospolno usmerjene in revne se je takoj pojavil osebek s preveč časa in prehitrimi prsti. Zapisal je, da se vsekakor za prvi dve kategoriji, nikakor pa ne za tiste tri. Tako verjame. Enakopravnost ima za njega svoje kriterije. Seveda za tiste moje, ki jih poznam, ne pa tiste druge, ki jih sovražim. Vem, da ima veliko somišljenikov, veliko preveč. Begunce bi nagnali od tja, od kjer so prišli, istospolne bi zdravili in revne nagnali delati, prekleto leno bando. Težko verjamem, da takšni isti trdijo, da verjamejo v dobrega boga, ki jih čuva tam nekje gor. Očitno v imenu tega boga ni prostora za brezpogojno ljubezen, to je torej elitistični bog, ki skrbi samo za naše in nima srca za druge. Očitno nekateri pripadamo tistemu drugemu bogu, manj glasnemu. Otroci nekoga moramo biti tudi mi, ali kako? Enakopravnosti v Sloveniji ni. Imamo prefinjen kastni sistem, ki včasih izloča samo ženske, pogosto pa tudi vse ljudi, katerih različnost moti večinsko populacijo, veselo zasanjano v svojo pravičnost. Težko mi gredo te besede s prstov, vendar ne vidim obeta, da

bi dosegli iskreno enakopravnost za časa mojega življenja. Taka misel mi je grozna, vendar si ne morem pomagati. Brezsrdnost, hladna klenost Slovence me navdaja s čisto grozo. Včasih res ne vem več, kako živeti med vsemi vami? Ker vem, da boste nekateri imeli na ustnicah predlog, da je bolje, da kam grem, zapišem kar neposredno. Popotna malha je vedno na dosegu roke. Mogoče bom moral v njo natlačiti tistih nekaj majic, hlač in drugih malenkosti ter zaprašiti podplate. Težko je živeti v domovini, kjer so razumni sogovorniki tako redki in kjer večina tuli v rog sovraštva.

Redni bralci teh vrstic lahko vidite, kako niha moje razpoloženje. Takšen pač sem. So tedni polni zanosa, energije in so takšni, ki bi jih najraje pozabil. Iskanje sebe je večna naloga, brez jasnega izteka. V tem ne vidim problema. In ker mi je te dni težko živeti z mislijo na nečloveškost ljudi okoli sebe za konec iskra dobrega. Ta teden so kolegice in kolegi Legebitre v Ljubljani odprli prvi mladinski center za LGBT+ osebe. 20 let aktivizma in dela ima konkretni rezultat. Varen prostor, kjer ni obsojanja in kjer lahko dobiš strokovno sogovornico ali se udeležiš krožka praktične filozofije in še česa. Oaza miru in resnične tolerance. Ko je Mitja imel pozdravni nagovor so se mi udrle solze, ker je rešitev tako enostavna, tako na dosegu roke kot moja popotna torba. Vsi smo ljudje, takšni in drugačni. Če bi samo znali slišati in dovoliti eden drugemu pravico do bivanja, obstoja. Zgolj to. Verjetno bom tudi po tem usodnem juniju pogosto zašel tja na kavo in klepet. Med otroke manjšega boga, ki jih drugi nočejo slišati. Tam se počutim dobro. Tudi vam želim, da se boste v svojih kožah počutili dobro, ne glede na umazanijo naše okolice. Zmenjeno?

Kolumna je nastala za Primorske odmeve, seveda preden smo v Sloveniji volili ...

Fotografija "Žena i konj" je delo vrhunske fotografinke Sandre Požun. Sandra je točno tri dni starejša od podpisanega, rojena leta 1972, najboljšega leta. Otroštvo je preživela v Zadru in Bujah v Istri, po končani srednji šoli pa se je preselila v Slovenijo, na Ptuj. Migrantka. Pred približno osmimi leti se je začela ukvarjati s črnobelo fotografijo, na začetku zgolj iz radovednosti, nato pa vedno bolj "zares". Najraje fotografira akte, poleg tega rada fotografira še otroke in portrete. Najdete jo lahko na naslovu: <https://www.facebook.com/sandra.pozun.g>. Je moja najljubša fotografinja sploh. Na svetu. Verjetno. Kar jih poznam. Najboljša.